

Историята на една вечер

Беше точно по време на летните дъждове. Вълтава започна да качва нивото си и пътуванията с излет-ните корабчета бяха спрени. Театралният кораб на братя Форман „Тайнство“ ден след ден отменяше представленията си. Всеки следобед мениджърският екип на организацията питаше мениджърския екип на кораба какви са изгледите да се състои нашата, българската вечер. Отговаряха, че „засега не можем да Ви отговорим“ и от двете страни се уговаряха да се чуят на следващия ден. Закупилите билети за вечерта бяха предупредени, че вечер може и да няма. Но на обявения ден, 4 юли, тя все пак се състоя.

Организирането на „Българска вечер“ на кораба на братя Форман всяка година включва в уравнението на осъществяването си не една, а две неизвестни величини. Първата е дали кметството на Прага ще одобри проекта и ще отпусне средства на Българската организация. Втората е дали кметството на Прага ще одобри проекта и ще отпусне средства на театралния кораб на братя Форман за лятната му програма „Прибой“, в рамките на която се състои българската вечер. Без която и да е от благословиите „Българската вечер“ ще остане на сухо. Засега, за щастие, удряме по някоя и друга от печалбите. Не мога да кажа джакпота, защото сблъскалите се с нежната истина знаят, че средствата, с които кметството разполага и отпуска, са далеч от каквото и да е подобие на джакпот. По-скоро напомнят щедра поощрителна награда, която кара групичка луди да заподскачат от радост и да се зарекат и догодина да си пъхнат главата в торбата. С което не искам да кажа, че не сме благодарни, тоест, че сме неблагодарни. Опазил ме който трябва от такова нещо! Именно тези средства осигуряват финансовата база, която покрива основните разноски и вече за втори път ни позволява да се полюшваме над Вълтава в ритъма на българската музика.

Основният човек-организатор тази година беше – ще го издам – Тодор Янков. Познавате го. Едър симпатяга с малка бохемска плитчица. Рисува портрети на Карловия мост, с което ви кара да изберете някой от другите начини да прекосите реката (ако толкова много ви се налага) защото като нищо ще ви драсне един шарж и после иди го гони! Въпросният Тодор Янков направи плаката за вечерта и разпрати поканата до приятели и познати. Посрещна изпълнителя, Пламен Ставрев, при пристигането му в Прага и всячески му съдейства за подготовката на концерта.

Пламен Ставрев е бургазлия, един от българските бардове и поети с китара. Музикант до връхчетата на пръстите си, с които говори с китарите си. Има три издадени албума и глас, който след първата част на вечерта ни събра всички по-близо, за да не би да изпуснем някоя нота и тя да се изтърколи нечута в потъмнелите води на реката.

Без ни най-малко да се затрудни и без да се усетим успя да купи всички присъстващи още в момента, в който прожекторите огряха сцената и той излезе на нея. Запя и ние се заслушахме. От време на време разказваше по някоя история и ние пак слушахме. „Ще ви разкажа една история и после ще ви изпея песента за нея. Тя е за една моя позната. В един момент от живота ѝ се струпаха една след друга няколко трагедии и майка ѝ ме помоли да ѝ помогна. Взех я у нас. Всяка сутрин чувах как става в пет часа, потропва лекичко с токчета и в шест излиза да си търси работа. Мина време.

Тя си намери работа, премести се. Дълго време не се видяхме. Докато един ден се срещнахме случайно. Всичко в живота ѝ се беше променило към добро, беше щастлива. Така се роди песента, която ще ви изпея сега: „Сутрешно момиче в сутрешния град”.

Когато вечерта напредна, екипът на кораба ни предупреди, че според договора им концертите и театралните представления трябва да приключват до 22.00 ч. С нежелание излушахме няколко последни песни и един след друг слязохме на брега и си тръгнахме.

С това приключи историята на още една българска вечер. Малко дъждовна и мокра. Весела и носталгична. Полята с нашеенско вино. Увита във вълни от ноти.

Довиждане до догодина!
